

ROMANIA
TRIBUNALUL BISTRIȚA-NĂSĂUD
Operator de date cu caracter personal nr. 11795
SECȚIA A II-A CIVILĂ, DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL
Dosar nr.

ÎNCHEIERE CIVILĂ

Ședința publică din data de 11 martie 2020

Tribunalul constituit din:

PREȘEDINTE :

JUDECĂTOR :

GREFIER :

S-a luat în examinare apelul civil declarat de către revizuienții și
..... împotriva deciziei civile nr. pronunțată de către Tribunalul Bistrița-
Năsăud, având ca obiect contestație la executare.

La apelul nominal făcut în ședința publică se prezintă pentru revizuienți, avocat
..... în substituirea avocatului titular , cu delegație de substituie la
dosar, lipsă fiind părțile.

Procedura de citare este legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei, după care:

Tribunalul constată că nu s-au depus note de către intimată prin care să-și exprime poziția față
de cererea revizuienților de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Instanța pune în discuție admisibilitatea sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea
pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea modului de interpretare și aplicare a prevederilor
dispozițiilor art. 509 alin. (1) C.proc.civ. formulate de către revizuienți.

Reprezentantul revizuienților, avocat , raportat la motivul de revizuire
prevăzut de art. 21 din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004, pentru motivele arătate pe
larg în scris, solicită admiterea cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea
pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în sensul de a statua
asupra interpretării și aplicării dispozițiilor art. 509 alin. (1) C.proc.civ. privind motivele de revizuire
reglementate de Codul de procedură civilă prin raportare la prevederile art. 148 alin. (2) coroborat cu
art. 20 alin. (2) din Constituția României, respectiv, a se pronunța dacă dispozițiile art. 509 alin. (1)
C.proc.civ. se interpretează în sensul că motivul de revizuire este admisibil în baza unor decizii ale
Curții de Justiție a Uniunii Europene, ulterioare hotărârii a cărei revizuire se cere.

TRIBUNALUL

După deliberare, analizând lucrările dosarului

I. Constată admisibilitatea sesizării în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură
civilă, motivat de faptul că:

1. de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor art. 509 alin. (1) C.proc.civ.
depinde soluționarea pe fond a cauzei, întrucât se solicită revizuirea deciziei nr. a
Tribunalului Bistrița-Năsăud pronunțată în dosarul nr. în baza Hotărârii
CJUE pronunțată în cauza C75/19;
2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a
constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o
altă hotărâre;
3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare,
conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate astăzi, 11 martie 2020;

II. Expunerea succintă a procesului

Prin decizia nr. pronunțată în dosarul nr. a Tribunalului Bistrița-Năsăud a fost admisă cererea de apel formulată de către intimata și în temeiul dispozițiilor art. 715 alin. (1) pct. 3 C.proc.civ. s-a respins ca tardiv formulată contestația la executare, respectiv ca neîntemeiată contestația împotriva procesului verbal nr. 2 de adjudecare.

Împotriva acestei decizii contestatorii au formulat cerefe de revizuire întemeindu-se pe Hotărârea pronunțată de către Curtea de Justiție a Uniunii Europene în cauza C-75/19, având ca obiect o cerere de decizie preliminară formulată în temeiul articolului 267 TFUE de Tribunalul Specializat Mureș (România), prin decizia din 27 decembrie 2018, primită de Curte la 31 ianuarie 2019, în procedura MF împotriva BNP Paribas Personal Finance Paris SA Sucursala București, Secapital SRL.

Cererea de revizuire se fundamentează pe interpretarea conferită de Curtea de Justiție a Uniunii Europene prin Ordonanța Curții (Camera a noua) din data de 6 noiembrie 2019 prin care s-a reținut că Directiva 93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit și împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menționată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

În opinia revizuienților exercitarea căii de atac speciale a revizuirii ar fi admisibilă și în cadrul litigiilor soluționate conform procedurii civile, având în acest sens ca reper art. 47 DFUE, art. 148 Constituția României, art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ.

Mai exact, potrivit art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene „Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol. Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată. Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.

Prin intermediul Constituției României se statuează că „urmare a aderării, prevederile tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și celelalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu, au prioritate față de dispozițiile contrare din legile interne, cu respectarea prevederilor actului de aderare” (art. 148 alin. 2).

În acest context s-a învederat faptul că formularea unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil trebuie să fie posibilă și în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene reglementat la art. 148 alin. (2) și coroborat cu art. 20 alin (2) din Constituția României.

În sprijinul argumentației expuse se invocă dezlegarea conferită de CJUE în Cauza 69/14 Dragoș Cristian Târșia împotriva Statului Român prin care s-a reținut că „în aceste condiții, în cazul în care normele de procedură interne aplicabile prevăd posibilitatea ca instanța națională să revină, în anumite condiții, asupra unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat pentru a face ca situația să fie compatibilă cu dreptul național, această posibilitate trebuie să prevaleze, în conformitate cu principiile echivalenței și eficacității, dacă sunt întrunite condițiile menționate, pentru a restabili conformitatea situației în discuție în litigiul principal cu dreptul Uniunii (a se vedea în acest sens Hotărârea Impresa Pizzarotti, C-213/13, EU:C:2014:2067, punctul 62).

Prin intermediul aceleiași hotărâri a instanței europene s-a precizat faptul că „principiul echivalenței nu se opune ca o instanță națională să nu aibă posibilitatea de a revizui o hotărâre

nr. 289/2004 privind creditele de consum destinate consumatorilor; Legea nr. 363/2007 privind combaterea practicilor incorecte ale comercianților în relația cu consumatorii și armonizarea reglementărilor cu legislația europeană privind protecția consumatorilor; O.U.G. nr. 50/2010 privind contractele de credit pentru consumatorii a transpus Directiva 2008/48/CE privind contractele de credit pentru consumatorii și O.U.G. nr. 52/2016 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile și pentru modificarea și completarea OUG nr. 50/2010, reprezintă transpunerea Directivei 17/2014 privind contractele de credit oferite consumatorilor pentru bunuri imobile rezidențiale și de modificare a Directivelor 2008/48 și 2013/36/UE și a Regulamentului UE nr. 1093/2010.

Pe lângă aceste acte normative, cadrul izvoarelor de drept în materie este completat de jurisprudența CJUE, care s-a pronunțat în perioada 2010-2014 asupra mai multor probleme legate de interpretarea și aplicarea unor dispoziții din Directiva 93/13/CEE, pe calea procedurii întrebării preliminare (la care au recurs și unele instanțele din România ca instanțe de trimitere). Aplicarea deciziilor CJUE este obligatorie, însă soluțiile pe care le dau pe fond instanțele naționale diferă în raport de prevederile legale aplicabile în dreptul intern. Gradul de diversitate al reglementărilor interne este determinat de limitele libertății de transpunere a directivelor europene de care au uzat statele în adoptarea legislației naționale. Din acest motiv, soluțiile pronunțate de CJUE nu sunt aplicabile în aceeași măsură în toate statele europene, ci depind de compatibilitatea soluțiilor din legislația națională a statelor membre.

Însă, indiferent de forma pe care o aleg legile naționale în adoptarea unei directive trebuie să țină cont de principiile și scopul pe care aceasta le stabilește. Astfel, Directiva 93/13/CEE are drept principal obiectiv asigurarea unei protecții adecvate a consumatorilor ca părți în contractele de credit.

Intimata nu a comunicat un punct de vedere asupra chestiunii de drept.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată

1. Cadrul juridic legal.

a.) Legea nr. 134/2010

Art. 509. Obiectul și motivele revizuirii

(1) Revizuirea unei hotărâri pronunțate asupra fondului sau care evocă fondul poate fi cerută dacă:

1. s-a pronunțat asupra unor lucruri care nu s-au cerut sau nu s-a pronunțat asupra unui lucru cerut ori s-a dat mai mult decât s-a cerut;
2. obiectul pricinii nu se află în ființă;
3. un judecător, martor sau expert, care a luat parte la judecată, a fost condamnat definitiv pentru o infracțiune privitoare la pricină sau dacă hotărârea s-a dat în temeiul unui înscris declarat fals în cursul ori în urma judecății, când aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză. În cazul în care constatarea infracțiunii nu se mai poate face printr-o hotărâre penală, instanța de revizuire se va pronunța mai întâi, pe cale incidentală, asupra existenței sau inexistenței infracțiunii invocate. În acest ultim caz, la judecarea cererii va fi citat și cel învinuit de săvârșirea infracțiunii;
4. un judecător a fost sancționat disciplinar definitiv pentru exercitarea funcției cu rea-credință sau gravă neglijență, dacă aceste împrejurări au influențat soluția pronunțată în cauză;
5. după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților;
6. s-a casat, s-a anulat ori s-a schimbat hotărârea unei instanțe pe care s-a întemeiat hotărârea a cărei revizuire se cere;
7. statul ori alte persoane juridice de drept public, minorii și cei puși sub interdicție judecătorească ori cei puși sub curatelă nu au fost apărați deloc sau au fost apărați cu viclenie de cei însărcinați să îi apere;
8. există hotărâri definitive potrivnice, date de instanțe de același grad sau de grade diferite, care încalcă autoritatea de lucru judecat a primei hotărâri;

judecătorească definitivă pronunțată în cadrul unei acțiuni de natură civilă, în cazul în care această hotărâre se dovedește a fi incompatibilă cu o interpretare a dreptului Uniunii reținută de Curte ulterior datei la care hotărârea menționată a rămas definitivă, chiar dacă o astfel de posibilitate există în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive incompatibile cu dreptul Uniunii pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă, iar concluzia finală a CJUE arată că „rezultă din ansamblul considerațiilor care precedă că trebuie să se răspundă la întrebare că dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în împrejurări precum cele din litigiul principal, ca o instanță națională să nu aibă posibilitatea de a revizui o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în cadrul unei acțiuni de natură civilă, în cazul în care această hotărâre se dovedește a fi incompatibilă cu o interpretare a dreptului Uniunii reținută de Curte ulterior datei la care hotărârea menționată a rămas definitivă, chiar dacă o astfel de posibilitate există în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive incompatibile cu dreptul Uniunii pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă”.

Drept urmare, se apreciază că formularea unei cereri de revizuire raportat la Ordonanța pronunțată de Camera a 9-a a CJUE în data de 6 noiembrie 2019 este admisibilă și în materie civilă.

Mai mult, deși actuala codificare procesual civilă nu instituie posibilitatea expresă de revizuire a unei decizii rămase definitive ca urmare a adoptării ulterioare a unei hotărâri de către CJUE se apreciază că raportat la art. 47 DFUE, art. 148 Constituția României, acest motiv de revizuire trebuie să fie admisibil.

În acest sens se învederează faptul că respectarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene este prevăzut de art. 148 alin. (2) coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României.

În temeiul acestui principiu, prin simplul fapt al intrării în vigoare a unei norme de drept a U.E., nu numai că se determină inaplicabilitatea de drept a oricărei dispoziții naționale existente contrare normei de drept a U.E. (norme de drept român preexistente), ci se împiedică și adoptarea valabilă a unor noi acte normative naționale incompatibile cu normele U.E. (norme de drept român viitoare).

Instanța națională, sesizată în cadrul competenței sale, are obligația de a aplica integral dreptul U.E. și de a proteja drepturile particularilor prin neaplicarea oricărei dispoziții contrare legislației naționale, indiferent dacă aceasta este anterioară sau ulterioară normei comunitare, fără a fi necesar să solicite sau să aștepte înlăturarea efectivă, de către legiuitor sau de către Curtea Constituțională.

S-a arătat în doctrină faptul că împrejurarea conform căreia instanța națională a ignorat sau refuzat să se conformeze dreptului U.E. nu poate fi imputat părții din acel litigiu, deoarece altfel partea ar fi obligată să suporte consecințele ilegalității săvârșite de instanțele naționale.

Astfel, dacă după rămânerea definitivă a hotărârii pronunțate în cauză cu ignorarea principiului priorității dreptului U.E., C.J.U.E. adoptă o hotărâre în alt sens ca urmare a unei întrebări preliminare a unei instanțe române sau dintr-un alt stat membru U.E., partea interesată va fi îndreptățită ca într-un termen rezonabil și compatibil cu principiul securității și stabilității raporturilor juridice derivate dintr-o hotărâre definitivă să obțină revizuirea acelei hotărâri. Așadar, reprezintă în acest sens o încălcare a principiului priorității dreptului U.E. situația în care este dată o interpretare obligatorie de C.J.U.E. printr-o hotărâre preliminară pronunțată ulterior deciziei atacate cu revizuire.

De asemenea, se subliniază în doctrină că hotărârea preliminară nu are o valoare constitutivă, ci una declarativă, astfel încât efectele ei se aplică de la data intrării în vigoare a normelor interpretate.

Potrivit jurisprudenței CJUE ilustrată în cauza Târșia vs. Statul Român principiul priorității dreptului Uniunii Europene nu este incompatibil cu litigiile formulate în materia procedurii civile, chiar dacă motivul de revizuire constând în constatarea încălcării dreptului european este prevăzut expres doar în materie administrativă.

Cadrul legal aplicabil în materia clauzelor abuzive din contractele de credit excede interesului individual și prezintă un interes general, normele edictate fiind imperative, iar prevederile de drept intern, reprezintă reflexia normelor europene edictate în materie. Or, izvoarele acestei materii constau în Legea nr. 193/2000 privind clauzele abuzive din contractele încheiate între profesioniști și consumatori ce a transpus Directiva 1993/13/CEE a Consiliului din 5 aprilie 1993 privind clauzele abuzive în contractele încheiate cu consumatorii și a fost modificată prin Legea nr. 76/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, care a reglementat posibilitatea formulării așa-numitor acțiuni colective în încetare, în vederea transpunerii Directivei 2009/22/CE privind acțiunile în încetare în ceea ce privește protecția intereselor consumatorilor; Legea

9. partea a fost împiedicată să se înfățișeze la judecată și să înștiințeze instanța despre aceasta, dintr-o împrejurare mai presus de voința sa;

10. Curtea Europeană a Drepturilor Omului a constatat o încălcare a drepturilor sau libertăților fundamentale datorată unei hotărâri judecătorești, iar consecințele grave ale acestei încălcări continuă să se producă;

11. după ce hotărârea a devenit definitivă, Curtea Constituțională s-a pronunțat asupra excepției invocate în acea cauză, declarând neconstituțională prevederea care a făcut obiectul acelei excepții.

Art. 519. Obiectul sesizării

Dacă, în cursul judecății, un complet de judecată al Înaltei Curți de Casație și Justiție, al curții de apel sau al tribunalului, investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, este nouă și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

b.) Art. 47 din Carta Drepturilor Fundamentale a Uniunii Europene

Orice persoană ale cărei drepturi și libertăți garantate de dreptul Uniunii sunt încălcate are dreptul la o cale de atac eficientă în fața unei instanțe judecătorești în conformitate cu condițiile stabilite de prezentul articol. Orice persoană are dreptul la un proces echitabil, public și într-un termen rezonabil, în fața unei instanțe judecătorești independente și imparțiale, constituită în prealabil prin lege. Orice persoană are posibilitatea de a fi consiliată, apărută și reprezentată. Asistența juridică gratuită se acordă celor care nu dispun de resurse suficiente, în măsura în care aceasta este necesară pentru a-i asigura accesul efectiv la justiție.

Jurisprudență relevantă

a.) Cauza 69/14 Dragoș Cristian Târșia împotriva Statului Român

Dreptul Uniunii, în special principiile echivalenței și efectivității, trebuie interpretat în sensul că nu se opune, în împrejurări precum cele din litigiul principal, ca o instanță națională să nu aibă posibilitatea de a revizui o hotărâre judecătorească definitivă pronunțată în cadrul unei acțiuni de natură civilă, în cazul în care această hotărâre se dovedește a fi incompatibilă cu o interpretare a dreptului Uniunii reținută de Curtea de Justiție a Uniunii Europene ulterior datei la care hotărârea menționată a rămas definitivă, chiar dacă o astfel de posibilitate există în ceea ce privește hotărârile judecătorești definitive incompatibile cu dreptul Uniunii pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă.

b.) Ordonanța pronunțată de Camera a 9-a a CJUE în data de 6 noiembrie 2019

Directiva 93/13/CEE a Consiliului privind clauzele abuzive în contracte încheiate cu consumatorii trebuie interpretată în sensul că se opune unei norme de drept național în temeiul căreia un consumator care a încheiat un contract de credit cu o instituție de credit și împotriva căruia acest profesionist a început o procedură de executare silită este decăzut din dreptul de a invoca existența unor clauze abuzive pentru a contesta procedura menționată după expirarea unui termen de 15 zile de la comunicarea primelor acte ale acestei proceduri, chiar dacă acest consumator are la dispoziție, în temeiul dreptului național, o acțiune în justiție în scopul constatării existenței unor clauze abuzive a cărei introducere nu este supusă niciunui termen, dar a cărei soluție nu produce efecte asupra celei care rezultă din procedura de executare silită și care îi poate fi impusă consumatorului înainte de soluționarea acțiunii în constatarea existenței unor clauze abuzive.

2. Punctul de vedere al instanței sesizate. În opinia tribunalului dispozițiile art. 509 alin. (1) C.proc.civ. nu pot fi interpretate ca aplicându-se în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia

dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

Dispozițiile procedurale din România permit doar revizuirea hotărârilor judecătorești definitive pronunțate în cadrul unor acțiuni de natură administrativă, în baza art. 21 alin. (2) teza I din Legea contenciosului administrativ nr. 554/2004.

Motivele care justifică promovarea unei cereri de revizuire sunt expres și limitativ prevăzute de art. 509 alin. (1) C.proc.civ.

A admite teza potrivit căreia revizuirea unei hotărâri poate avea loc și în afara motivelor expres prevăzute de lege ar însemna a aduce o gravă atingere principiului securității raporturilor juridice civile și a lăsa la aprecierea instanțelor măsura în care o hotărâre și-a pierdut sau nu credibilitatea.

Este adevărat că, așa cum a reținut CJUE în decizia pronunțată în cauza Târșia (C69/14), "revine fiecărui stat membru, în temeiul principiului autonomiei procedurale, atribuția de a stabili modalitățile procedurale aplicabile acțiunilor în justiție destinate să asigure protecția drepturilor conferite contribuabililor de dreptul Uniunii", însă, tot în aceeași cauză, cu privire la autoritatea de lucru judecat, CJUE a stabilit că, deși "dreptul Uniunii nu impune instanței naționale să înlăture aplicarea normelor interne de procedură care conferă autoritate de lucru judecat unei decizii judecătorești, chiar dacă aceasta ar permite îndreptarea unei situații naționale incompatibile cu acest drept", totuși, "în cazul în care normele de procedură internă aplicabile prevăd posibilitatea ca instanța națională să revină, în anumite condiții, asupra unei hotărâri care are autoritate de lucru judecat pentru a face ca situația să fie compatibilă cu dreptul național, această posibilitate trebuie să prevaleze, în conformitate cu principiile echivalenței și eficacității, dacă sunt întrunite condițiile menționate, pentru a restabili conformitatea situației în discuție în litigiul principal cu dreptul Uniunii".

Jurisprudența CJUE face deci trimitere la existența în dreptul național a unei căi legale reglementate pentru a scoate din vigoare o hotărâre definitivă, atunci când se dovedește ulterior că aceasta este incompatibilă cu dreptul Uniunii Europene.

Ca atare, este necesară așadar o intervenție legislativă, similară celei din domeniul contenciosului administrativ, care să prevadă revizuirea unei hotărâri definitive pronunțată în materie civilă, care încalcă dreptul Uniunii Europene.

În baza dispozițiilor art. 519 C.proc.civ.,

DISPUNE

Constată admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă dispozițiile art. 509 alin. (1) C.proc.civ. pot fi interpretate ca fiind aplicabile și în cazul formulării unei cereri de revizuire în materia dreptului procesual civil în ipoteza hotărârilor rămase definitive prin încălcarea principiului priorității dreptului Uniunii Europene.

Sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept mai sus prezentate.

Suspendă judecarea prezentului dosar până la pronunțarea de către Înalta Curte de Casație și Justiție a hotărârii prealabile asupra chestiunii de drept cu care este sesizată;

- trimite dosarul cauzei spre păstrare în arhiva instanței, urmând a fi repus pe rol din oficiu după pronunțarea hotărârii menționate;

Pronunțată în ședința publică din data de 11 martie 2020.

Președinte,

Judecător,

Grefier

SUSPENDAT